GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la uşă şi bat. De va auzi cineva glasul Meu şi va deschide, voi intra la el, şi voi cina cu el şi el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 89 (2015), **Duminica a 30-a după Rusalii**
(Dregătorul bogat - Păzirea poruncilor)

Evanghelia: Luca 18, 18-27*

În vremea aceea un dregător L-a întrebat pe Iisus, zicând: „Învăţătorule bun, ce să fac ca să moştenesc viaţa de veci?“ Iar Iisus i-a zis: „De ce-Mi spui bun? Nimeni nu este bun, decât numai unul Dumnezeu. Cunoşti poruncile: **Să nu te desfrânezi, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta“.** Iar el a zis: „Pe toate acestea le-am păzit din tinereţea mea“. Şi auzind Iisus, i-a zis: „Încă una îţi lipseşte: Vinde tot ce ai şi împartele săracilor şi vei avea comoară în cer; şi vino, urmează-Mi Mie“. Iar el, auzind acestea, s'a întristat, fiindcă era foarte bogat.

Şi văzându-l Iisus că s'a întristat, a zis: „Cei ce au bogăţii, cât de greu vor intra ei în împărăţia lui Dumnezeu! Că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăţia lui Dumnezeu“. Iar cei ce auzeau au zis: „Şi cine poate să se mântuiască?“ Iar El a zis: „Cele ce sunt cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la Dumnezeu“.

Poruncile lui Dumnezeu—descoperire a ceea ce El Însuși este

Părintele Rafail Noica

Porunca lui Dumnezeu nu este atât poruncă ce trebuie să facem, cât o descoperire cine este Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu ne dă ca poruncă Chipul Lui, ca întru-acel chip să ne asemănăm. Noi din fire purtăm chip dumnezeiesc, că zice că “a făcut pe om chipul şi asemănarea lui Dumnezeu“, dar asemănarea a rămas în libertatea noastră, printr-un continuu dialog cu Făcătorul nostru, să o însuşim. Chipul îl avem, dar asemănarea rămâne în libertatea noastră, să ne-o însuşim - libertatea noastră ca alegere, nu ca putere, că numai Dumnezeu ne poate da puterea să devenim ca Dumnezeu. Dar alegerea trebuie să fie a noastră şi pentru alegerea noastră trebuie să cerem de la Dumnezeu ceea ce este cu neputinţă omului, adică să devenim ca Dumnezeu.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Ce vreau să zic prin asta? Dacă Dumnezeu a dat ca prima poruncă: “să ne amintim de porunca să iubim pe Dumnezeu”, asta nu înseamnă nimic altceva decât că Dumnezeu ne iubeşte pe noi aşa cum ne-a poruncit nouă să-L iubim pe El. Şi dacă ne spune să ne iubim aproapele ca însuţi pre sine, înseamnă că aşa iubeşte Tatăl pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, şi Fiul pe Tatăl şi pe Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt pe Tatăl şi pe Fiul. Şi pe noi ne face ca în dragostea faţă de aproapele să devenim – în sfârşitul nevoinţei noastre şi când trecem în veşnicie – precum este Dumnezeu Unul în Trei Persoane, şi noi într-un număr nesfârşit de persoane, începând cu Adam cel dintâi zidit până la cel mai de pe urmă, să devenim şi noi un Om. Fiindcă porunca lui Dumnezeu nu este poruncă morală – să devenim oameni ceva mai buni – ci porunca lui Dumnezeu ca descoperire a ce este Dumnezeu, este şi energie pentru noi pentru ca să devenim cele ce ne sunt poruncite. (…) Porunca lui Dumnezeu nu este ceva care Dumnezeu aşteaptă moralmente să o împlinim, fiindcă El ştie că noi nu o putem împlini fiindcă nu este poruncă morală, ci este descoperire a ce este Însuşi Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu este viaţă dumnezeiască, pe care noi nu o putem în niciun fel atinge, dar putem să strigăm: “Doamne! Doamne, iubesc porunca Ta, dar Tu vezi că nu pot s-o trăiesc!”, cum zicea Părintele Sofronie: “Vino, Tu, şi sălăşluieşte Tu întru mine, şi lucrează Tu întru mine cele cu neputinţă omului”.

Porunca lui Dumnezeu este spovedania lui Dumnezeu către Adam, pentru că Adam, înţelegând— dea Domnul ochi lăuntrici înţelegerii noastre ca să vedem frumuseţea acelui Chip— ca să nu mai putem să rezistăm să nu fim aşa şi atunci să se înalţe de la noi o rugăciune, fie şi deznădăjduită, o nădejde deznădăjduită, ca să zic aşa - că Dumnezeu ne va da. Şi Dumnezeu ne va da! Şi cum am spus mai multora şi anul trecut, unor tineri din străinătate: când simţi că este aşa de greu să ajungi la vreo virtute dumnezeiască, să ştii că nu este greu, este imposibil; firea ta îţi mărturiseşte, îţi dă mărturie lăuntrică că acel cuvânt îţi este imposibil; dar de la Dumnezeul nostru, nimic mai puţin decât imposibilul să şi aşteptăm! Nimic mai puţin decât imposibilul, fiindcă dacă Dumnezeul nostru Dumnezeu este, apăi imposibilul este ceea ce aşteptăm de la El şi ceea ce numai El poate. Pentru El nimic nu este imposibil. Şi acel lucru imposibil, pentru dragostea şi pentru puterea lui Dumnezeu, îl vei vedea lucrând în tine; şi mă rog lui Dumnezeu că se primească cuvântul ăsta şi ca îmbărbătare a credinţei voastre de la un puţin credincios care ştie ce înseamnă puţina credinţă, dar şi ca o rugăciune şi pentru mine şi pentru voi. (…)

Ne spune Sfântul Pavel: în virtutea acestei iubiri dumnezeieşti care dacă ne zice să iubim pe Dumnezeu din tot sufletul nostru, din toată inima noastră, cugetul nostru, din toată vîrtutea noastră, cam aşa, în felul Lui dumnezeiesc, Îşi iubeşte Dumnezeu făptura - făptură de El zidită, care, căzând prin păcat, cum a făcut Adam, strămoşul nostru, cine a plătit “canonul” răscumpărării decât Hristos Însuşi, Care l-a zidit pe Adam. Pe Cruce! Aşa a iubit Dumnezeu pe Adam! Adică: din toată fiinţa Lui, din tot

ce era şi din tot ce avea şi totul a dat pe Cruce. Şi-a vărsat până la ultima picătură de sânge, din solidaritate cu acest om care a păcătuit împotriva Lui. Că era Singurul care putea să treacă prin iad şi să învie din morţi şi să făurească o nouă cale către Viaţă - la care Viaţă Adam nu ajunsese -, adică şederea de-a dreapta Tatălui.

Deci în toate deznădejdile noastre, să avem ca plasă de siguranţă – cum ar fi la acrobaţii din circ, când fac acrobaţii periculoase pun o plasă dedesubt – plasa aceea de siguranţă să fie: "nu deznădăjdui". Când zice "nu deznădăjdui", nu interzice deznădejdea Dumnezeu, dar zice că nu e nevoie să deznădăjduim. Şi deci putem să trăim deznădejdile noastre, să privim deznădejdea noastră în faţă, să zicem că da, aşa o fi, dar pentru Dumnezeu, în deznădejde nu cred; şi continuăm viaţa noastră cum putem: "Aşteptând, am aşteptat pre Domnul" - zice un psalm - "şi a coborât la mine şi a venit". Până când se pogoară Domnul şi va veni. Şi într-adevăr va veni!

Deznădejdea, străfundurile alea ale deznădejdii sunt un prag prin care trebuie să trecem, care în mâinile lui Dumnezeu nu sunt decât o premisă pentru învierea noastră din acea stare pentru mântuire; că iată şi Apostolul zice că noi cei vii, pururea suntem daţi spre moarte pentru Iisus. De ce? Pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor. Greu este omului să creadă în clipa deznădejdii că Dumnezeu îi dă acele dureri sau, mai bine zis, îi îngăduie acele dureri, că Dumnezeu nimica rău nu dă, dar îngăduie. Greu ne este să credem că acele dureri care ni se îngăduie şi nouă ne sunt date pentru ca să vedem şi Învierea lui Iisus. Că dacă noi, cum zice altundeva Sfântul Pavel, cu Botezul lui Iisus – botezul în greacă însemnă afundare – deci afundându-ne cu Hristos în moartea lui Hristos este numai ca să putem cunoaşte şi Învierea lui Hristos, ca şi viaţa lui Hristos să fie în noi, iar viaţa lui Hristos este viaţa cea veşnică. Deci încă din firea noastră animalică, biologică, din care trăim acuma – şi o zic fără nici un sens de ocară, ci ca realitate a vieţii noastre – încă din starea noastră de acum, Dumnezeu vrea să ne dea să cunoaştem premisele Învierii, care, după ce numim noi moartea, vor putea să se arate cu mult mai multă putere, şi mai ales la Învierea cea de apoi.

Fraţi şi surori, aceste lucruri pe care eu vi le împărtăşesc, nu din teorie ci din dureroasă experienţă, vi le împărtăşesc cu încredere. Dumnezeu să facă restul, să vă dea în inimile voastre răbdare şi încredere. Şi să ştiţi că omul neputincios este, dar asta nu înseamnă că viaţa voastră este compromisă.

Pentru zilele care vin, omul este din ce în ce mai singur şi nu ştiu până unde va merge singurătatea asta. Dar dacă rămâi singur în toată lumea, să nu uiţi că şi Hristos a fost singur în toată lumea, ocărât de toţi, iar cei care Îl iubeau erau departe de El. Şi rămânând şi tu singur şi neputincios şi aparent părăsit de toţi, te-ai asemănat cu Hristos, care şi El a fost ocărât - dacă vreţi o pricină pentru a nu deznădăjdui. Continuăm în stările alea şi, venind, Dumnezeu va veni şi ne va milui. Aşa să vă facă vouă

Dumnezeu şi cum zicea Părintele Cleopa: “La poarta raiului, să ne întâlnim cu toţii!”

Sursa: **Părintele Rafail Noica**, transcrierea predicii ţinute de Părintele Rafail Noica la 1 decembrie 2002, Biserica “Sf. Nicolae”, Bucureşti

Vitamine duhovnicești

Milostenia sufletească

Faceţi milostenie sufletească în fiecare zi, că milostenie trupească nu prea avem de unde. Ce înseamnă milostenie sufletească? Să iei o carte sfântă sau Noul Testament şi să mergi la un creştin bolnav, la o bătrânică, la un om sărac şi să îi citeşti de acolo un capitol sau să faceţi rugăciune, să cităţi un acatist sau Paraclisul Maicii Domnului. Şi te închini şi se bucură şi bolnavul şi tu că ai făcut o milostenie. Deci, fă milostenie nu cu bani, ci fără bani, că e mai mare milostenia sufletească, să mângâi un om, să mergi la un bolnav, să-i duci o carte bună, să-i duci o cruciuliţă, sau, mai ales, să duci la preot pe o rudă de a ta, sau bărbatul, sau soţia, sau copilul, sau fata, că poate nu sunt spovediţi de mulţi ani de zile.

Deci, a duce un om, care nu s-a spovedit de mult timp, la preot, este cea mai mare milostenie. Să fie şi el spălat, curăţit şi împăcat. Sau pe altul să-l îndemni la biserică duminica, să nu lucreze, sau pe altul să-l îndemni să meargă la un spital, pe altul să-l îndemni să se împace cu soţia, cu copiii. Îndemnaţi lumea spre biserică, spre duhovnic, spre Hristos. Nu îi oferi bani, nu îi oferi cadouri, ci îi oferi pe Hristos, care e mai scump decât toate. Deci iată atâtea fapte de milostenie pe care puteţi să le faceţi.

Sursa: *Mi-e dor de Cer, Viața părintelui Ioanichie Bălan*, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, p. 521

În faţa lui Dumnezeu nu contează cantitatea, ci străduinţa

În faţa lui Dumnezeu nu contează cantitatea, ci străduinţa, o intensitate în străduinţă, pentru că toţi ne străduim într-un fel. Dacă te străduieşti să faci o rugăciune şi n-o faci cum trebuie, Dumnezeu primeşte silinţa ta. Dacă te străduieşti să faci un bine cuiva şi dai foarte puţin – pentru că nu ai mai mult – Dumnezeu preţuieşte aceasta. Dacă posteşti, Dumnezeu apreciază acest efort al tău, chiar dacă adeseori mai calci postul. Toate sunt apreciate de Dumnezeu în felul Lui divin – nu în fel omenesc – pentru că Dumnezeu nu răsplăteşte fapta şi rezultatul ei, ci străduinţa ta.

Adeseori vedem că un om care face un efort mai mic primeşte o răsplată duhovnicească mai mare şi un om care face un efort mai mare primeşte o răsplată mai mică, pentru că Dumnezeu cunoaşte adâncul inimii noastre mai bine decât noi înşine.

Sursa: **Părintele Cheorghe Calciu**, *Cuvinte vii*, Editura Bonifaciu, 2009, p. 65